N°. 57.  A°. 1834.

DONDERDAG den 17den JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Paramaribo, *den* 15 *Julij* 1834.

Alzoo de navolgende personen zich bij rekesten aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om te mogen verkrijgen *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven, te weten:

JAMES HARVIE, (sedert overleden) voor den Slaaf *Jem*; hem wijlen JAMES HARVIE in eigendom toebehoord hebbende.

WILLIAM MACKINTOSH, voor de Slavin *Elisa*; hem in eigendom toebehoorende.

HERO GEERDES TANNEN, voor de Slavin *Brandina*; hem in eigendom toebehoorende; — en

FREDRIK JAN LOUIS RENS van ONNA, in kwaliteit als beheerende den boedel wijlen JAN ELIAS van ONNA, voor de Slaven *John* en *Maria*; aan gemelden boedel in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben zich daartegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. van der MEE.

Paramaribo, *den* 14 *Julij* 1834.

Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal tot nadere bekendmaking voortaan des Maandags en Donderdags van 9 tot 11 uren, in plaatse van in het Gouvernements-Huis, ten huize van Zijn Hoog Edel Gestrenge in de *Gravenstraat*, Publieke Audientie zullende verleenen, met bepaling, dat buiten de bepaalde Audientie-uren, de Gouverneur Generaal voor niemand, van welken rang of stand ook, zal te spreken zijn;

Zoo heeft de ondergeteekende de eer, zulks door deze ter kennisse van het Algemeen te brengen.

De Eerste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

Augsburg, den 12 Mei.

De *Allg. Zeitung* berigt uit Weenen van den 5 dezer: »Er zullen op zijn hoogst nog vijf zittingen door de Ministers ter Conferentie gehouden worden, alvorens men overgaat tot de teekening van het *Protokol*, hetwelk gewoonlijk bij het einde van dergelijke beraadslagingen uitgevaardigd wordt, en de uitkomsten derzelve bevat."

De landdag van Zevenbergen is tegen den 27sten dezer zaam geroepen. Deze landdag bestaat, naar aanleiding der bevolking, die hoofdzakelijk uit Hongaren, Saksers of Duitschers en uit Szecklers Siculi zaamgesteld is: ten eersten uit de zoogenaamde Oppergespannen der Hongaarsche komitten of graafschappen, uit de rigters der stoelen, of distrikten van Szecklers, en de officialen van de stoelen der Saksers; ten tweeden uit afgevaardigden der graafschappen van de Hongaren en der distrikten van Szecklers en Saksers; ten derden uit afgevaardigden van vijf koninklijke vrijsteden en 23 zoogenaamde taxaal-oorden of bevoorregte vlekken; ten vierden uit de afgevaardigden van het Carlsburger Domkapittel; en ten vijfden uit de door den Koning uit de magnaten en edellieden geroepene Regalisten. Nogtans zijn de regten van den Grootvorst minder beperkt dan die des Konings van Hongarije.

FRANKRIJK.

Parijs, den 22 Mei.

Gisteren is bij de Afgevaardigden over eene concept-wet geraadpleegd betrekkelijk het openen van een crediet, ten bedrage van een millioen, aan het departement der binnenlandsche zaken, om daaruit onderstand te verleenen aan hen die door de Lyonsche gebeurtenissen geleden hebben. De wet behelsde de drie volgende artikelen:

1. Bij het ministerie van binnenlandsche zaken wordt een crediet van een millioen geopend, om als onderstand uitgedeeld te worden aan allen, welke bij de Lyonsche wanorden op de dagen van 9, 10, 11, 12, 13 en 14 April 1834 geleden hebben, en zich in den ongelukkigsten toestand bevinden.

2. Aan deze hulp zullen geen deel mogen hebben allen die, wegens het deel nemen in de rebellie, veroordeeld mogten zijn.

3. Er zal, bij eene ordonnantie des konings, eene onbezoldigde commissie benoemd worden, om dezen onderstand uit te deelen.

Na eene niet langdurige, doch weder eenigzins onstuimige discussie, werden achtereenvolgens de drie artikels elk afzonderlijk aangenomen, doch toen men tot de stemming over de wet in haar geheel was overgegaan, werd bij den optel der stemmen, tot niet geringe verbazing der aanwezenden, bevonden, dat zij met 189 tegen 109 en dus bij eene meerderheid van veel meer dan een vierde der vergadering, verworpen was.

Na deze stemming werd de zitting gescheiden. In den vroegeren loop derzelve was met eene meerderheid van 173 tegen 121 een buitengewoon crediet van 200,000 francs toegestaan om de stad Parijs te helpen het vierde verjaarfeest der omwentelings-dagen van Julij met den vereischten luister te vieren. De *Gazette de France* maakt de aanmerking, dat men van dit crediet kan zeggen dat tweemaal honderdduizend francs aan het ministerie verleend worden om de wet tegen de straatverschansingen tegen te werken en nieuwe Julij- of Aprilsdagen voor te bereiden.

Het zonderlinge bij het bediscutieren van het eerste ontwerp van wet is geweest dat de Minister *Thiers* zich tot het regtvaardigen van het voordragen van dezelve, genoodzaakt heeft gezien, zich met de verdediging van het gedrag der Lyonesen te belasten, en op de aanmerking dat men geene gelden ten beste moest hebben voor burgers die niet tot demping van het oproer hadden willen medewerken, geantwoord heeft, dat men in de eerste plaats op het oog moest houden, dat de nationale garde geheel gedesorganiseerd was, en ten andere dat de burgers door het gezag zelf in hunne huizen geconsigneerd waren geworden.

Intusschen maken heden de meeste bladen hunne aanmerkingen op het zonderling verschijnsel van het achtervolgend stemmen van al de artikels, van een ontwerp van wet, en het evenwel verwerpen van het ontwerp in deszelfs geheel.

Het *Journal des Débats* zegt eenvoudig: Al de pogingen van den minister van binnenlandsche zaken, die de zaak, zoo het ons voorkomt, uit het ware oogpunt beschouwd heeft, hebben de overdrevene gestrengheid der kamer niet kunnen ontwapenen.

Het *Journal de Paris* zegt: De les is hard, wij kunnen er niet zonder droefenis aan denken. Moge zij voor het minst voor het land niet verloren wezen.

(Nederl. Staats-Courant).

MENGELINGEN.

DE ONTMOETING.

Herinnering uit mijn verblijf aan de Kaap de Goede Hoop.

De *Christina* had den geheelen dag lustig voor den wind geloopen, — tien, elf mijlen in eene wacht. Wij begonnen ons met den ouden bodem, wiens loome gang en *steunend werken* zoo vaak onze klagten en ons gemor hadden opgewekt, van harte te verzoenen; immers had ons die vlugheid nooit aangenamer kunnen zijn, dan heden, daar wij de Afrikaansche kust naderden, en ons vleiden met de verrukkelijke hoop, van tegen den avond de zoo lang met een reikhalzend verlangen te gemoet geziene anker- en rustplaats, de reede van *de Kaap de Goede Hoop*, te zullen bereiken. Wel was het voor ons de Kaap *der goede hoop*; want sedert meer dan drie maanden dobberden wij op den oceaan, die ons eenmaal bij een zwaren storm dreigde te verslinden, en gedurende drie dagen, van golfgevaarte op golfgevaarte, uit onzen koers dreef. Het eentoonige scheepsleven was slechts eenmaal door het *doopfeest* bij het passeren der *linie* vervrolijkt geworden, indien men ten minste een feest vrolijk mag noemen, waarop de nieuwelingen — dat heet, zij, die het rijk van Neptunus voor de eerste maal tot op die hoogte bevaren — ter dege *gedompeld, begoten, met teer ingesmeerd* en *bespot* worden, nadat een ruwe barbier, die slechts bij zulk eene gelegenheid dit uitoefent, hun zijne dienst heeft opgedrongen en het vel van de kin gerukt; — een aloud regt der wakkere zeebonken, die hunne eerste reis achter den rug hebben, en nu gretig op hunne beurt, de inwijdings-plegtigheid, waaraan zij zich eens moesten onderwerpen, aan anderen doen ondergaan, het hart reeds bij voorraad ophalende aan de verkwikkelijke teug, die het feest zal besluiten; want er is dan een *dubbele oorlam aan de klok*, en elk heeft, *per fas aut nefas*, eenig levend vocht voor dezen dag *in petto*.

Hoe verlangden wij allen naar *de Kaap*, ofschoon slechts eene aanlegplaats voor ons; want wij hadden nog een togtje verder te maken, als zijnde naar *Batavia* bestemd. Derwaarts bragt de *Christina* een militair detachement van 100 man over, waaronder ik mij ook als *kadet* bevond. Verder waren er burgerlijke passagiers, vooral dames, aan boord, en de *équipagie* was veertig à vijftig man sterk.

Hoe verlangden wij, zeg ik, naar die oude, zoo vermaarde, Hollandsche plaats, Hollandsch steeds, ook onder vreemde meesters, door de afkomst en gezindheid harer meeste ingezetenen, en den aanleg

en de netheid der woningen, de vlijt, de nijverheid en opregtheid, dien den stedeling bezielen!

» Dáár," zeide de een, » zal ik mij eens regt te goed doen aan dien beroemden Kaapschen wijn, zelfs aan *Constantia*, indien die niet te duur is. — Al te lang heb ik met eene flesch water daags, ter bevochtiging van mijne uitgedroogde keel, moeten volstaan; nu zal een goed glas wijn mij dubbel lekker smaken! Van ganscher harte zal ik de Heeren Britten, wanneer zij hun

Let, "Let the liquid ruby flow
And bid your pensive heart be glad,"

aanheffen!"

» Dáár," zeide een ander » wassen zulke heerlijke vruchten; men heeft mij verzekerd, dat men er door alléén van oranjebboomen wandelt, en maar te plukken heeft. O, hoe zal ik mij met het verkwikkelijke sap dier gouden appelen laven!"

» Dáár koop ik een aantal mij noodzakelijke voorwerpen," zeide een derde. — » Dáár leer ik mij onbekende voortbrengselen der natuur kennen, adem de lucht van een ander werelddeel in, en zie duizend vreemde zaken," sprak een vierde.

Het was avond. Alles stond op het dek, en staarde onbewegelijk, langs de boegspriet, in de verte. Daar vertoonde zich een graauwe streep aan de gezigteinder. » *Dat is de Kaap!*" sprak de scheepskapitein, die zich door middel van zijnen verrekijker reeds op het vaste land verplaatste. » *De Kaap! de Kaap!*" juichten wij allen.

De hangmatten werden niet vroeg opgehangen; men dacht aan geen slapen, maar bleef in talrijke groepen, op het dek, de koele avondlucht genieten; men wendde de blikken naar het zoo gewenschte strand, en meende het nog te bespeuren, toen de duisternis van den laten avond reeds alle voorwerpen met een' valen sluijer bedekte. Nu staakte men de gulle gesprekken, de vrolijke liederen, en daalde langzaam naar de slaapzaal met hare lage zoldering, tusschen welke en de eenige meubelen — de bakkisten — eene verwarde graauwe mengeling van zwevende rustplaatsen het vergenoegde gezelschap in zijnen schoot opnam. Weldra waren de wachthebbende matrozen en soldaten alleen op het dek overig, en al de anderen tusschendeks in zoete droomen verzonken, waarin slechts nu en dan een enkele werd gestoord, wiens hangmat door een' moedwilligen buurman, die bezwaarlijk te ontdekken viel, bij de lijntjes werd heen en weer geslingerd, of ook wel door plotseling nederdalen bewees, dat eene moedwillige hand een der eindtouwen had geslaakt; — of, wanneer een pas binnengetredene, die gebukt onder de bevrachte slaapzakken naar zijne ledige zocht, onder het angstvallige rondtasten, den laaghangenden met een gemelijk gemor of halfluiden vloek bijna uit den zadel ligtte.

Duisternis heerschte over het geheele schip, met uitzondering van een klein plekje — de hut van onzen kommanderenden officier — die met zijnen sergantmajoor de berekening maakte van hetgeen aan de manschappen, op het hun verleende voorschot, ter reede van *de Kaap* moest worden uitbetaald.

De heerlijke, gezegende morgen brak aan. Hoe vlug sprongen wij uit onze hangmatten! hoe onachtzaam werden zij vastgesjord! hoe verdrong men zich, om ze op hunne oude plaats, in de barkas, te werpen! Daar lag immers de uitgestrekte kust in den schitterenden glans der opgaande zon voor ons; — daar vertoonde zich de *Kaapstad*, met hare uitlokkende witte huizen; — daar verhief zich de trotsche *Tafelberg*, met zijnen vlakken kruin, te midden van den *Leeuwenberg* en den *Duivelsberg*; — daar zagen wij voor het eerst, sedert onze afreize, weder andere menschen, — schepen, — een ander leven; — daar ademden wij de frissche, geurige lucht in, die ons van het bloemrijke Afrikaansche strand kwam begroeten. — Alles, wat adem op het schip had, geraakte in ijverige, vrolijke beweging; en weinige uren verliepen er, of wij lagen voor anker, hadden onze saluutschoten gedaan, den tegengroet weg, en zagen met een hunkerend verlangen, — hoe onze sloep, met de voornaamste officieren van boord afroeijen, om hunne opwachting bij den Engelschen Gouverneur te maken en de vergunning voor het *détachement* te vragen, om bij beurten aan wal te mogen gaan; — en ginds eene boot, met waren bevracht, onder vlugge riemslagen van eenige *Hottentotten*, pijlsnel het schip naderen, dat door hare komst in eene marktplaats stond herschapen te worden. Even snel als behendig, sprongen de *Jantjes pannekoek* — met dezen naam werden die Hottentotten, om hunne breede platte hoofddeksels, door de matrozen bestempeld — op het dek, waartoe zij zich naauwelijks met ééne hand aan de valreep hielden, terwijl de andere eene mand met koopwaren droeg. Heerlijke oranjeappels, goudgele druiven, melk in flesschen, pakjes cigaren, doeken, linnen en katoen, kleine snuisterijen, van alles waren de heeren kramers voorzien, die zich aan stuurboordszijde op eene rij schaarden, de uitstalling in behoorlijke orde bewerkstelligden, en door liefhebbers en koopers werden bestormd. — Wij hadden dien morgen onze betaling ontvangen; het geld danste in de zakken; alles hadden wij noodig, naar alles verlangden wij: men moest toch volstrekt een gekleurden doek hebben; men diende toch wel, in plaats van den ouden muffen tabak, een cigaartje te rooken; men kon de gelegenheid niet laten voorbijgaan, om zich eens weder op melk te vergasten; maar vooral — wat waren die oranjeappels keurig, hoe sappig, hoe lavend en verkwikkelijk voor onze gepekelde magen! Wat werden er al *seshalven* uitgegeven voor die verleidelijke vrucht; want de *pannekoeken* wisten dezelve op prijs te stellen, en trokken geene geringe partij van onze gretigheid, terwijl zij alles voor de dubbele of driedubbele waarde verkochten, en onze arme *seshalven* — de munt, waarin wij betaald waren geworden, en die wij naderhand in de stad de vier tegen een' Kaapschen rijksdaalder (ƒ1,20 Holl.) wisselden, slechts voor drie *lappen* of Engelsche *pences* wilden aannemen.

In den namiddag was de markt afgeloopen; de kooplieden verlieten ons, vrij wat ligter bevracht aan waren, doch daartegen beladen met ons geld, hetgeen wij echter al eens heel wel meenden besteed te hebben, terwijl de vreugde, door het genot van dien eersten dag verwekt, slechts dan door een onaangenaam gevoel werd vervangen, wanneer men, toevallig in den zak tastende, de aanmerkelijke daling der fondsen ontwaarde. Velen onzer hadden gaarne bij deze gelegenheid kennis gemaakt met den zoo gunstig bekenden Kaapschen wijn; doch daarvan waren onze Hottentotten niet voorzien geweest, vermits het hun streng verboden was, wijn of sterken drank aan boord der schepen te brengen.

Wij hadden den zuiveren tongval bewonderd, waarmede deze zwarte kooplieden de Hollandsche en gedeeltelijk ook de Engelsche taal spraken, zoowel als hunne snedigheid in het aanprijzen en van de hand zetten hunner waar.

Naauwelijks hadden zij ons verlaten, of de sloep daagde op, en onze kommandant deelde ons de heugelijke tijding mede, dat er dagelijks, van den volgenden dag te beginnen, twee *bakken*, en dus 20 man, of een vijfde van het *détachement*, aan wal mogt gaan, mits vóór 3 uren namiddag aan boord terugkeerende, en zich vooral behoorlijk in de stad gedragende; want de Gouverneur had verzekerd, dat de eerste, die zich aan buitensporigheden schuldig maakte of twist zocht, onmiddellijk door de wacht zou worden gearresteerd, en in de boeijen blijven tot aan het vertrek van het schip, alswanneer, bij zijne uitlevering aan den kommanderenden officier, op wiens vriendelijke ontvangst alsdan ook bedroefd weinig te rekenen viel, een Kaapsche rijksdaalder per dag voor hem zou moeten worden betaald, en natuurlijkerwijze op zijne soldij gekort.

Het lot moest nu beslissen, welke onderofficieren en verdere manschappen den volgenden dag als eerste gelukkigen hun bezoek aan de *Kaapstad* zouden mogen afleggen; doch terwijl de grillige fortuin hier hare rol speelde, dezen begunstigde en van vreugde deed opspringen, genen, die op haar bouwde, liet lijden zijner hoop bewees en eene jammerklagt of een gebrom van misnoegen ontlokte, begon de oude *Duivelswindberg* zijn' gewoon avond-concert, of liever, de wind blies met zulk een geweld langs deszelfs verheven' kruin op ons los, dat onze bodem geweldig aan het slingeren geraakte, en eenigen tegen wil en dank plaats op den grond namen, terwijl policiemuts op policiemuts over de verschansing vloog, en, tot ontzetting der gedecoiffeerde eigenaren, op den oceaan gewiegd en van de eene baar naar de andere huppelende, voor altijd afscheid namen.

De schepen, in de *Tafelbaai* liggende, worden dagelijks in den namiddag door deze windvlagen bezocht, die somtijds zoo hevig zijn, dat er groote ongelukken door ontstaan, en nu en dan wel eens een vaartuig uit de ankers wordt geslagen.

(Het vervolg hierna.)

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.